

Praksisændringen indebar, at der som udgangspunkt ikke længere meddeles opholdstilladelse efter jugoslaverlovens § 15 og udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5 (nu § 9 e, stk. 1), i tilfælde, hvor personer, der er meddelt afslag på asyl under henvisning til, at de pågældende ville kunne opnå beskyttelse i et andet område af Bosnien-Hercegovina end deres oprindelige hjemområde, forud for indrejsen i Danmark har boet eller opholdt sig i længere tid i et område af Bosnien-Hercegovina, som ikke er deres oprindelige hjemområde, men hvor de pågældendes egen befolkningsgruppe udgør flertallet af indbyggerne (såkaldt majoritetsområde). Ved fastlæggelsen af, om opholdet har været af længerevarende karakter, kan der endvidere lægges vægt på varigheden af den pågældendes ophold i andre, sikre lande.

Udlændingestyrelsen har på baggrund af UNHCR's seneste tilkendegivelser efter en konkret og individuel vurdering typisk meddelt opholdstilladelse efter jugoslaverlovens § 15 og udlændingelovens § 9 e, stk. 1 (eller § 9, stk. 2, nr. 5) i følgende tilfælde, hvor personer fra Bosnien-Hercegovina er meddelt endeligt afslag på asyl:

- Personen har ikke tilknytning til det område, hvori den pågældendes egen befolkningsgruppe udgør befolkningsflertallet, og den pågældende er i asylafgørelsen blevet henvist til at tage ophold dér.
- Personen er blevet udsat for særlig traumatiserende overgreb og er fortsat i behandling herfor.
- Personen har ud fra en humanitær synsvinkel fortsat behov for midlertidig beskyttelse, idet en reintegration i det bosniske samfund ses som særdeles vanskelig. Der kan f.eks. være tale om ældre personer og enlige kvinder med børn uden familie eller andet socialt netværk i hjemlandet.
- Personens psykiske tilstand har igennem en længere periode været svækket i en sådan grad, at den pågældende aktuelt og konkret er selvmords-truet, og selvmordstruslen er ikke alene relateret til den forestående udsendelse af Danmark.
- Personen lider af en alvorlig og behandlingskrævende sygdom.

I perioden fra jugoslaverlovens ikrafttræden den 1. december 1992 til 1. kvartal 1997 blev der meddelt opholdstilladelse efter jugoslaverlovens § 15 til i alt 13.549 personer, heraf 12.329 personer i 1993.

Ifølge Udlændingestyrelsens oplysninger er opdateringen af meddelte opholdstilladelser efter jugoslaverlovens § 15 efter 1. kvartal 1997 ikke fuldt ud reviderende. Et stort antal af de personer, som er meddelt opholdstilladelse efter jugoslaverlovens § 15, er sene-

re meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5 (nu § 9 e, stk. 1), jf. afsnit 2.6. Antallet af meddelte tilladelser efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5 (nu § 9 e, stk. 1), angiver således tilnærmelsesvis et mindstemål for antallet af meddelte tilladelser efter jugoslaverlovens § 15 for så vidt angår perioden fra 1. kvartal 1997 til april 2001, hvor praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter jugoslaverlovens § 15 og udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5 (nu § 9 e, stk. 1), blev ændret, jf. nærmere herom ovenfor. Efter praksisændringen i april 2001 har der været fuldstændig overensstemmelse mellem antallet af meddelte opholdstilladelser efter jugoslaverlovens § 15 og antallet af meddelte opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5 (nu § 9 e, stk. 1).

2.3. Modtagelse af personer fra nærområdet (jugoslaverlovens § 15 a)

2.3.1. Åben modtagelsesordning (juli 1993 – 1. maj 1996)

Den oprindelige bestemmelse i jugoslaverlovens § 15 a blev indsat ved lov nr. 459 af 30. juni 1993. Efter denne bestemmelse kunne personer, der befandt sig i det tidligere Jugoslavien eller nærområdet hertil, meddeles midlertidig opholdstilladelse, såfremt det måtte antages, at de pågældende på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder umiddelbart havde behov for beskyttelse.

Vurderingen af, hvorvidt der var behov for beskyttelse, skulle efter bestemmelsen ske på baggrund af oplysninger tilvejebragt i samarbejde med UNHCR.

Baggrunden for indsættelsen af bestemmelsen var et ønske om at målrette indsatsen over for de personer i det tidligere Jugoslavien, som måtte anses for at have det mest akutte eller største behov for hjælp i form af beskyttelse efter at være flygtet fra krigsområder i Bosnien-Hercegovina.

Bestemmelsen blev administreret som en åben modtagelsesordning, således at personer, der havde behov for beskyttelse, blev meddelt opholdstilladelse. Opholdstilladelse blev meddelt dels på grundlag af ansøgninger fra enkeltpersoner, dels på grundlag af forelæggelser fra UNHCR. Samtidig med indsættelsen af bestemmelsen i jugoslaverloven oprettedes et lokalkontor i Zagreb (Kroatien) til modtagelse og behandling af de indgivne og fra UNHCR forelagte ansøgninger, idet ansøgning om midlertidig opholdstilladelse efter den dagældende bestemmelse i jugoslaverlovens § 15 a, stk. 2, skulle indgives til en dansk repræsentation i ansøgerens hjemland eller det land, hvor ansøgeren havde ophold.